

Ακρόπολη της Ρόδου

Η Ακρόπολη της Ρόδου βρισκόταν στο ψηλότερο σημείο της πόλης στη δυτική πλευρά και σε αντίθεση με τις παλιές ακροπόλεις δεν διέθετε οχύρωση. Τα μνημεία της, Ιερά, δημόσια κτίρια, μεγάλοι ναοί και οι υπόγειοι χώροι λατρείας χρονολογούνται στην ελληνοιστική και υστεροελληνοιστική περίοδο (3ος – 2ος αιώνας π.Χ.).

Η φυσιογνωμία της αρχαίας Ακρόπολης άρχισε να αποκαλύπτεται στις ανασκαφές που πραγματοποίησε η Ιταλική αρχαιολογική σχολή κατά το διάστημα κατοχής του νησιού (1912 -1945). Στη συνέχεια τα ευρήματα που ήρθαν στο φως από τις ανασκαφές της Ελληνικής Αρχαιολογικής Υπηρεσίας έδωσαν σημαντικές πληροφορίες που αφορούν την Ιστορία και τοπογραφία του χώρου. Οι ανασκαφές συνεχίζονται μέχρι σήμερα σε μια έκταση 1.250 στρεμμάτων, ώστε να αποκαλυφθεί όλος ο χώρος που καταλάμβανε η Ακρόπολη της πολύ σπουδαίας αρχαίας πόλης της Ρόδου.

Το αρχαίο Στάδιο (ή Στάδιο του Διαγόρα) βρίσκεται στο λόφο του Αγίου Στεφάνου, κοντά στο αρχαίο θέατρο. Χρονολογείται στα ελληνοιστικά χρόνια (3ος ή 2ος π.χ. αι.), εποχή διεξαγωγής των Αλίων, μεγάλων αθλητικών αγώνων προς τιμήν του θεού Ήλιου (ή Άλιου) δηλαδή του Απόλλωνα, του πολιούχου του νησιού. Τα «Μικρά Αλίσια» εορτάζονταν ετησίως ενώ τα «Μεγάλα Αλίσια» κάθε 4 χρόνια και τελούνταν συνεχώς από το 300 π.χ. ως το 300 μ.χ. Οι εορτές περιελάμβαναν αθλητικούς, μουσικούς και ιππικούς αγώνες με τη συμμετοχή και γυναικών. Το έπαθλο για τους νικητές των «Μεγάλων Αλίσια» ήταν ένα στεφάνι από φύλλα λεύκης. Το μεγαλύτερο τμήμα του Σταδίου (210 X 35 μ.) έχει ανοικοδομηθεί. Στις άκρες του στίβου υπάρχει από τη μια πλευρά η γραμμή εκκίνησης (η «άφεση») και από την άλλη το τέρμα. Στις κερκίδες υπήρχε χώρος για τους κριτές των αγώνων.

Ακριβώς δίπλα στο στάδιο βρίσκεται το μικρό αναστηλωμένο μαρμάρινο Θέατρο, όπου στην αρχαιότητα αλλά και σήμερα δίνονται μουσικές παραστάσεις.

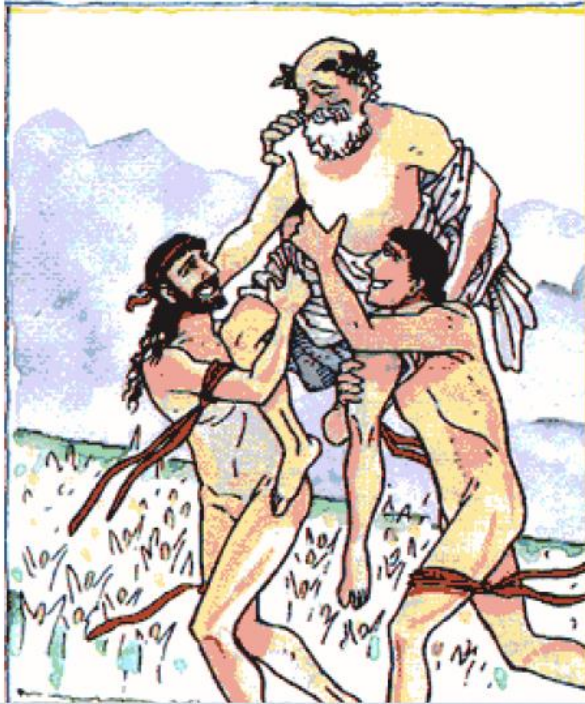
Σε δεσπόζουσα θέση στην κορυφή του λόφου βρίσκεται ο ναός του Πύθιου Απόλλωνα, ο οποίος ήταν προστάτης της πόλης. Ο Απόλλωνας έλαβε το όνομα Πύθιος, όταν σκότωσε – ενώ ήταν βρέφος τον Πύθωνα την χθόνια θεότητα με σώμα φιδιού που φύλαγε το Μαντείο των Δελφών. Η λατρεία του ήταν γνωστή σε όλη την ελληνική επικράτεια. Στον ναό έχουν γίνει ανακατασκευές αρχικά από τους Ιταλούς και στη συνέχεια από την Ελληνική Αρχαιολογική Υπηρεσία που προχώρησε, μετά το τέλος του Β΄ Παγκοσμίου πολέμου, σε εργασίες συντήρησης προκειμένου να αποκαταστήσει τις βλάβες που υπέστη ο ναός από τους βομβαρδισμούς και από το βάρος των πολυβόλων που είχαν εγκαταστήσει εκεί. Αναστηλωτικές εργασίες ξεκίνησαν και το 1996.

Στο κεντρικό μέρος της εκτεταμένης ροδιακής νεκρόπολης βρίσκονται οι τάφοι του Αγίου Ιωάννου. Σημαντικότερα μνημεία είναι το μεγάλο γωνιαίο ταφικό συγκρότημα με τους χτιστούς θολωτούς τάφους, η χτιστή συστάδα θολωτών τάφων που στέφεται από μνημείο με τρίγλυφα και μετώπες καθώς και ο λαξευμένος στο βράχο τάφος με την μνημειώδη πύλη. Το μεγαλύτερο ενδιαφέρον συγκεντρώνει το υπόγειο λατομείο στις σήραγγες του οποίου ανοίγονται ταφικοί θάλαμοι.

<https://www.youtube.com/watch?v=TOWUtD0u-wM>

Ο Διαγόρας ο Ρόδιος υπήρξε ένας από τους εντυχέστερους πολίτες. Ολυμπιονίκης ο ίδιος το 464π.Χ. εντύχησε να δει Ολυμπιονίκες και τους γιους του Δαμάγχο και Ακουσίαλο το 448π.Χ..

Μάλιστα, όταν οι δύο γιοι σήκωσαν στους ώμους τον πατέρα (για να δείξουν ότι σ' απτόν χρωστούν τις νίκες τους) και έκαναν μαζί του το γύρο του θριάμβου στο στάδιο της Ολυμπίας, λέγεται ότι ένας Σπαρτιάτης θεατής δεν κρατήθηκε και φώναξε: «Κάιθανε Διαγόρα, ουκ εις τον Όλυμπον αναβήσκει» Δηλαδή «πέθανε Διαγόρα, δεν θ' ανέβεις δε και στον Όλυμπο!» Πέθανε τώρα που είσαι τόσο εντυχημένος!

Κι όμως ο Διαγόρας, που στο μεταξύ είχε νικήσει ο Πίνδαρος κάνοντας το γένος του σεβαστό στο πανελλήνιο, εντύχησε να δει και τον τρίτο του γιο, Δωριέα, Ολυμπιονίκη! Κι